

A Családi Sírbolt A Pécsi Zsidó Temetőben

Ez a pécsi családi sírbolt 2001 telén. A bátyám [Sövény (Spitzer) György] halála után készült, amikor a sógornőm hazahozatta a hamvait. A kriptát 1920-ban apai nagyapám, Spitzer Jakab építtette. Apámnak voltak olyan testvérei, akik fiatalabban haltak meg, akiket nem ismertem. Gyerekkoromban és felnőttkoromban sem voltam soha egyetlen családtagom temetésén. A szüleim, a rokonaim úgy haltak meg, hogy nem volt temetésük, de mindannyian rá vannak vésve a kőre. Az első rokonom, aki ide bekerült, a bátyám volt, 2001-ben. Az apai nagyapám két évvel korábban, 1922-ben meghalt, mint ahogy én születtem. Pécsen volt egy fűszer- és szatócsboltja. A feleségét, apai nagyanyámat lánykori nevén Rozsai Gizellának hívták, de őt sem ismertem, mert a születésem előtt meghalt ő is. Nagyon érdekes, hogy ipszilonnal írta a nevét. [Magyarországon az y-nal végződő nevek általában nemesi származást takartak, míg a zsidóknak legtöbbször i-re

végződött a nevük, hiszen a zsidók többsége nem kaphatott nemesi címet. -- A szerk.]. Apámnak öt testvére volt. A legidősebbet Spitzer Arankának hívták, őt követte Szidónia, majd Jolán, az öccsét Vilmosnak hívták. Vilmos már a háború előtt Sövényre magyarosította a vezetéknévét, miatta választottuk 1945-ben ezt a nevet a bátyámmal. Vilmos földbirtokos volt Dióspusztán [akkor: Somogy vm., Szigetvár mellett], ami egy Pécshez közeli település. Szidónia egy ügyvédhez ment férjhez, Szigetvárra. Jolánnak szintén ügyvéd lett a férje, Aranka pedig egy kereskedőhöz ment hozzá, ők szintén Pécsen laktak. Apám testvérei közül csak Jolánnak volt egy lánya, ő 1989-ben halt meg. Apai ágon nem volt különösebben vallásos a család. Apám még katonának is elment az első világháborúban, sőt, hadifogságba esett, de arra nem emlékszem, hogy hol, merre. A bátyám a holokausz idején munkaszolgálatos volt valahol Magyarországon. Amikor hazajöttünk, 1945-ben, akkor változtattuk meg a vezetéknévünket Sövényre, Vilmos bácsikánk után. Gyuri a háború után Pécsen folytatta a családi üzletet, a második feleségét 1947-ben vette el. Őt Tribicsér Katalinnak hívták, ő is zsidó volt. Egy gyermekük született, akit Klárinak hívnak. 1957-ben kivándoroltak Ausztráliába. Akkoriban Klári kilenc éves volt. Gyuri, amikor kiment, kereskedő volt, közben kitanulta a műszaki rajzolást. Először elhelyezkedett műszaki rajzolóként, utána pedig elhívta egy magyar ismerőse, akinek volt egy féldrágakövek import-exportálásával foglalkozó vállalkozása. A bátyám nagyon ügyes kezű ember volt, azzal foglalkozott, hogy a bemutatókra előkészítette a köveket. Fekete vagy bármilyen színű bársonnyal bevont lapok voltak a bemutató tálcák, ezekre rakta a mintadarabokat, feliratozta őket, és ha valahová szállítani kellett, akkor Gyuri készítette el a csomagokat. Egészen nyolcvanéves koráig, míg nyugdíjba nem ment, aktív volt. A felesége egy nyomdában dolgozott könyvelőként, a lányának két gyermeke született, Kim és Paul, ma is kint élnek. A bátyám 2000-ben, Melbourne-ben halt meg, a hamvait egy évvel később hazahoztuk a pécsi zsidó temetőbe, a családi sírboltunkba. A bátyám feleségével, Katival nagyon jó volt a viszonyunk, hiszen együtt jöttünk Budapestre később, együtt laktunk, és amikor kivándoroltak a bátyámmal Melbourne-be, amikor tehettem, meglátogattam őket, ötször voltam Ausztráliában náluk vendégségben. Most is, Gyuri halála után hetente beszélünk telefonon. Nagyon jó a kapcsolatunk.